

DESPRE LAUDE

Vede binișor în pungă,
Are ochii ce să-ți ungă.

Că

A dat cu mâinile-n foc.

Și

E gros la ceafă, are de ros.
Are cheag la inimă (chimirul).

Și

E ca un stup neretezat.

Și

Trăiește din secul său.
Are de moară, nu-i e frică să moară.

Dar

La pârul lăudat, cu sacul mare să nu te duci.
Când ești poftit la vro masă, pleacă sâțul de acasă.

Dar

Nepoftitul scaun n-are

Și

Găina care cântă seara dimineața n-are ouă.
Lauda de sine pute.

Că

Cine se laudă singur se ocărăște pe sine.

Ci

Lumea să te laude, câinii lasă să te latre.

Vorba ăluia:

Pe mine câți câini m-a lătrat, toți au turbat.

Însă,

Cine are vecini răi se laudă singur.

Sau

Ia-l după mine că-l omor.

Și

Laudă-te, gură, că pumnii cură.

Cum se lăuda,

Când eram la mama și eu știam să cos, că mama
împungea și eu trăgeam acul.

Tot țiganul își laudă ciocanul.

POVESTEA VORBII

Mergând la bâlci un țigan
Să-ntâlni cu un țăran
Și stând se rugă de el,
Zicându-i: - Măi românel!
Tot mergi la ăl bâlci în deal,
De ce nu-mi lauzi ăst cal?
Fă-l tânăr, fă-l mânzuleț,
Ca să-l poci vinde cu preț;
Fă-mi ăst bine, românel,
Că ți-oi drege vrun ciurel,
Or ți-oi pune vrun potlog
Laudă-l, așa mă rog!
Țăranul fiind iar un
D-ăi de palavre cam bun
Ș-altă treabă neavând,
Cu țiganu-n bâlci mergând,
Stătu cu el în obor,
Să-i fie lăudător.
Și zăbovind ei câtvași,
Iacă vine ș-un geambaș,
Care era iar țigan,
Geambaș fără nici un ban.
Privi calul colea, ici,
Îi dă de încerc un bici,
Și la dinți dacă-l cătă:
- Ce îmi ceri - îl întrebă -
P-astă mârtoagă de cal,
Ca să-l arunc după mal?
Românul ce aci sta
Și la dânsul asculta:
- Ce! jupâne, - zise el -
Nu te uita că-i astfel,
Uite, zboară ca un zmeu,
N-am bani, că l-aș lua eu;
Întrece pe armăsarul,
N-are ce-i face ogarul.

Să-ți spui drept, păcat că-l vinde,
Dar nici cu dânsul nu-l prinde,
Că nu îi știe merchezul
Și să-i pipăie lui miezul;
El e stăpân, cum vezi bine,
Și nu îl știe ca mine;
Mergi cu el la vânătoare
Și uite, îți fac prinsoare,
Iepurele-n pârlitură,
Dai cu el prin arătură
Și în fuga lui a mare
Îl prinzi cu mâna călare.
Țiganul ce l-a adus
Și să-l laude l-a pus,
Cum căsca gura la el
Și îl auzi astfel,
Zise: - Zău! uite aici,
D-ar fi calul meu cum zici,
Că e armăsar și mânz,
Pre legea mea, nu-l mai vânz.
Dar geambașul, neaș hoț,
Deprins la așa negoț;
- Stăi - zise - să-l încerc eu,
Să-mi dau și cuvântul meu.
Și cum l-a încălecat,
Drept la Giurgiu a plecat.
Ei au rămas așteptând,
Cine știe până când
(Lăudărosul râzând
Și vânzătorul plângând).
Și săracul păgubaș
Tot căutând pe geambaș,
Îl găsi după un an
În cârciuma unui han;
Și ducându-l în obezi
La ispravnic, cu dovezi

Pentru calul cel furat,
Ispravnicul l-a-ntrbat:
- Ce ești, țigane? - Geambaș.
- Dar calul cum îl furași?
- Să mă bată Dumnezeu
D-oi fi furat calul eu,
Calul, zău, e vinovat,
El pe mine m-a furat.
- Auzi, auzi, cal mișel!
Cum te-a putut fura el?
- Coconașule! să-ți spui,
Eu vrând pe el să mă pui,
Să fac împrejur un cerc,
Să văz cum e, să-l încerc,
El, cum l-am încălecat,
Spre Giurgiu a apucat;
Și fugi! fugi! pogoară, urci!
Ca să mă vânză la turci;
Când la Giurgiu ne-am văzut,
El turcește n-a știut,
Ci cât știam eu nițel,
Ceat-pat, l-am vândut pe el.
- Dar banii ce i-ai făcut,
Dacă zici că l-ai vândut?
- Mă temui de niscăi hoți
Ș-îi băui pe loc pe toți.